

Premi Pere Mulet Cerdà de Narració Curta

La veu melòdica

Pseudònim: Harel

En arribar a casa va deixar, tot amagant-se de la Clara, un altre paquet de Winston al fons del calaix de l'armari on guardava ell els seus mitjons i les seves corbates. Havia deixat de fumar feia temps i no sabia per què els conservava aquells paquets i no els llençava directament a la paperera del carrer un cop sortia de fer aquelles visites lúbriques que se li havien convertit en un vici. Potser era perquè li semblava que seria trair la seva amada, fer-li un lleig desfer-se d'ells després que tan dolçament i amb una veu tan melòdica els hagués posat a la mà aquella bonica màquina amb la qual mantenia una relació amorosa des de feia ara ben bé dos anys, més espiritual que carnal com és natural, en aquell bar de tres portals més enllà de la cantonada de la feina i a tres illes de cases de l'immoble on vivia amb la seva dona.

La Clara no en sabia res, evidentment, d'aquesta infidelitat parafràstica del seu marit. Ell de vegades se'n penedia, sentia una gran vergonya interna i deixava de fer visites per un temps a la màquina del tabac d'aquell establiment d'aspecte passat de moda que encara lluí un aparador amb begudes de Cinzano i Marie Brizard i uns mantellets a les taules d'aquells de quadres que ara pràcticament no es poden veure més que a les pel·lícules de gàngsters. La màquina no li ho retreia mai les absències. Ho entenia tot. Però el temps havia fet estralls en la parella oficial i la seva sentimentalitat, feta pastetes, havia de rajar per algun lloc i, ja se sap, les grans passions sempre són fora de casa. Els fills els tenien ja grans i s'havien perdut les vivificants tensions de les dependències. L'ensopiment, la monotonia, la pèrdua de l'interès sexual de l'un per l'altre, havien esgrumollat el que en d'altres temps havia estat un relat prou acceptable i sa de vida marital.

La història de sempre, què us he de dir. La Clara arrossegava els peus quan anava pel passadís i s'inflava d'un silenci odiós mentre feia el dinar o estenia la roba i rondinava per avorriments i per haver-se d'encarregar de tot en aquella casa. A ell l'eren intolerables els seus petits sorolls a la nit mentre dormia, els roncs, els pets, els grinyols, les coses aquestes inevitables de la domesticitat. Un cop que ell es queixà per un sorollós badall que ella va fer mirant la televisió, ella aixecà la veu preguntant-li si voldria que fos una màquina i així no faria aquestes coses tan humanes i se'n va anar a l'habitació i quasi no li va dirigir la paraula en dos dies. Ella no sabia fins a quin punt havia encertat i com estava de prop d'endevinar quines coses movien el sentiment i les ànsies del seu marit. Se'ls havia caigut a sobre la soledat, en definitiva. La filla gran havia marxat per feina i el petit darrere d'una danesa que feia poemes. Segurament l'hauria enxampat per les parts més blanques i per això no els escrivia ni un simple WhatsApp. Quin panorama.

Se sentien lluny l'un de l'altre i poca cosa tenien a dir-se, poques aficions a compartir, poques emocions per relatar-se del dia a dia. Ella anava sempre per casa vestida amb xandall i només s'arreglava si havia algun casament o pels dinars del nadal amb la família política que per altra part per a tots dos representaven un martiri. Ell feia temps que era un espantall, molt lluny de l'home més aviat atractiu del que ella creia recordar que un dia s'havia enamorat. Ara, segons la Clara deia, es limitava a vegetar a l'espera de jubilar-se per tenir més temps per perdre dormint fins a les tantes.

Les seves activitats plegats es reduïen a alguna passejada el dissabte i alguna sèrie de televisió que de vegades els enganxava. Les seves converses eren un simple mormolar de coses sense substància.

Mirava de tenir monedes perquè a la màquina molts cops li costava agafar bitllets i ell havia de dir-li a l'amo del bar si li'n donava i aquest acabava ficant ell mateix els diners amb més traça, tibant-li les vores, per la ranura, i això a ell li produïa una gelosia irreparable que el feia treure fum pels queixals. Quan tenia monedes sempre hi llençava bastat més diners del que calia perquè així ella li tornava molta més xavalla i el dring que feia l'entrexocar del metall l'excitava d'allò més i li feia saltar el cor com un peix de plata en un estany. Sí, només era un instant es podria dir, però el seu cap enamorat s'omplia d'unes ràfegues de fantasia que el duïen a un curiós orgasme sense fluxos ni tensions que arribava al clímax quan ella deia allò que en castellà sona tan bé: *su tabaco gracias*. i després feia un silenci de plaer que impregnava l'aire fins que el feien tornar a la realitat les barroeres veus dels parroquians alçades per les ocasions de gol que es produïen a l'aparell de televisor que sempre estava emetent partits de futbol de qualsevol lliga i de qualsevol divisió.

Un dijous a la tarda, com quasi cada setmana, va fer una visita a la seva amant. Portava pensant-hi tota la jornada i això li havia fet rendir poc al despatx. La va saludar d'una forma molt dissimulada per tal de no fer sospitar els altres clients que entre ells havia quelcom més que una relació de les habituals entre humà i màquina.

La màquina del costat, l'escurabutxaques, més petita i eixerida, que a ell no l'havia atret mai perquè la considerava barroera i estrident, vulgar, mancada de tota elegància, se'l mirà de reüll i li va picar l'ullet com d'habitud acostumava a fer, més acostumada a clients descarats i aviciats. Ell va tranquil·litzar la màquina del tabac com feia sempre passant-li una mà pel cap i dient-li molt fluixet, tant que ningú no ho podria escoltar mai, que només vinc per tu, que aquesta no em sedueix, que és una perdulària.

Va fotre totes les monedes que duia a la ranura. Va demanar el paquet prement el piu, i després d'un orgasme de monedes com el que ja hem relatat, ella li va parlar amb la seva veu melòdica aquelles tres paraules màgiques. *Su-tabaco-gracias.*

Després es va fer un silenci entre ells d'aquells que eren un gran globus de plaer. Ell pujà els ulls al cel i sentí com a l'entreuix li sobrevenia una tremolor incendiària i alhora humida que immediatament tapà amb els faldons de l'abric. Quan va tornar a regular-se la seva respiració veié en un taula de ben a prop, assegut davant d'un home que llegia el diari, amb els peus que no l'arribaven al terra, un nen amb uns ulls molt oberts que se'l mirava atentament mentre xarrupava amb una canyeta d'una ampolla de Fanta.

Quan l'infant deixà de mirar-lo perquè els ulls se li anaren cap el pare que li parlava no sé què de la mare, ràpidament li va fer un petó a la màquina i marxà, ficant-se els Winston a la butxaca.

Abans d'agafar la porta per sortir, va sentir com la màquina escurabutxaques feia un soroll estúpid que li va semblar una rialla humana i de reüll va veure com la seva pantalla s'omplia de fruites i coloraines i que immediatament un pinxo abandonava el seu lloc estratègic de la barra i se li apropava amb una copa de conyac a la mà i començava a remenar-li la carn. Aquesta imatge el turmentà durant una setmana.

Sovint, en un acte masoquista que no s'explicava, sortint de la feina miserable que tenia al despatx de Barceló Assegurances on ocupava una taula a la qual havia d'estar enganxat dos anys més abans de jubilar-se, s'anava a seure a la taula més propera i observava els altres clients de la màquina del tabac. A ell li feien un tomb els òrgans interns cada cop que un home se li apropava. No sabia per què no se li regirava tot tant quan era una dona la que s'abordava amb les monedes o el bitllet a la mà. Intentava entendre l'absurditat dels seus sentiments plens d'atavisme i malaltia, però no podia evitar sentir com sentia. S'amagava rere el diari que fullejava, molts cops passat de dies. Ella fingia, era evident, pensava ell, no podia trair-lo tenint-lo tan a la vista. A tothom posava bona cara però en realitat només feia la seva feina, es repetia. Les monedes del canvi, si era un altre qui les aplegava, no dringaven com ho feien per a ell i la veu que li posava, si et fixaves, no era tan amorosa, dolça i melodiosa. D'aquestes visites rabioses, estranyes, acabava sortint, però, reconfortat després d'haver agafat el seu tabac i marxava cap a casa pensant que les coses entre ells estaven com havien d'estar. Ella al món de la màquina i ell al món del humans.

Fins que un dia li va semblar que a un client totalment desconegut per a ell, a qui no havia vist mai, un xicotàs de bona perxa que devia treballar temporalment en unes obres que es feien al barri canviant les canonades del gas, se'l despatxava amb autèntica amabilitat i complicitat, d'una forma que ell considerava massa sentimental. Va notar en la màquina del tabac uns certs accents de promiscuïtat i dolcesa sexual que ell considerava inadequat. Va entrar en còlera per dins i es va aixecar d'una revolada, tan nerviós que alguns dels presents se'l van mirar estranyats. Es va apropar a la màquina per esbrincar-la i quan l'home que havia comprat tabac havia sortit per la porta de l'establiment, la màquina escurabutxaques li va fer quatre llums, com enriolant-se, llençant amunt i avall peres i pomes de colors violats. La màquina del tabac va brunzir d'una forma estranya, com emprenyada. Ell va contenir la seva ira y també va marxar. Afora plovia un aigua petita que era pura brutícia.

Va vagar per la ciutat, sense un rumb fix, ferit en l'orgull, absolutament frustrat. Els seus ulls oceànics eren tristos com un món que creix en el firmament, pura melancolia i desengany. Se sentia traït, llençat dins un calaix sense fons. Per treure's aquella sensació va decidir anar de putes, esborronar-se del tot el cervell amb un acte de pur malditisme com mai havia fet. Però de camí a un lloc que l'havien parlat, s'ho va repensar. No era exactament carn en el sentit humà de la paraula el que necessitava. No es podia enganyar ni podia fer actes propis dels paràmetres reals on vivia amb la Clara a qui en realitat no volia trair amb algú amb el seu mateix nivell de materialitat.

Va anar al bar de l'Ateneu, lluny de casa, on difícilment algú el pogués reconèixer. Allà les màquines són de luxe, noves, niquelades, brillants, educades. No són màquines d'un bar qualsevol de barri. Només et pots trobar elegància i bones maneres. Va escollir una de a prop de la barra de fusta noble on un cambrer calb i de gest adust, amb llacet i armilla posava una beguda blavosa amb gel dins d'uns gots molt allargassats.

Dos o tres clients, des d'una taula rodona i llunyana li van fer una ullada i va sentir en ells un somriure sorneguer, com de prepotència i alhora una certa complicitat. Va obviar-los. Va posar un, dos, tres, quatre cinc i fins sis monedes de dos euros a la ranura brillant que la màquina l'oferia sabent que era una quantitat excessiva. La màquina expendedora de tabac-prostituta, va llençar el seu producte després d'emetre uns perllongats borborigmes elèctrics. Va fer sortir tot el metall i va parlar amb un accent carioca.- *Tu tabaco gracias, mi amor.* Va gaudir, és cert; no ho podia pas negar. Però va ser un gaudi instantani, efímer. Tampoc es podia esperar un altra cosa en una transacció com aquella.

Va sortir molt decebut de l'experiència, buit per dins. Va recordar l'opinió d'un amic de joventut que sempre deia que si vas de putes ho has de fer amb alegria; si no, si ho fas per treure't la depressió, sempre és un fracàs. El dolor anímic li va tornar amb més violència un cop va ser al carrer, sota la vacil·lant llum grogosa d'un fanal. Ha estat una mala jugada, un no-res, una burrada, va pensar. Llençà el paquet de tabac que la màquina li havia donat amb tanta alegria falsa i amb tanta edulcorada sensualitat.

Aquest cop ni tan sols va pensar en amagar-lo al calaix dels mitjons. No representava res. No simbolitzava cap bona emoció. Es va perdre novament per carrers i carrerons que quasi no coneixia. Va travessar ponts per damunt d'autopistes. S'apropà a esglésies que no sabia que existien. Trepitjà barris molt llunyans, ocults de tot. Sempre amb el cor en un puny, convertit en un manyoc de gel.

Fins que va tornar a ella. Fins que va tornar al bar. No ho va poder evitar. La va mirar des de la porta. No estava amb ningú. Ningú no la demanava. S'apropà. Ella li va dir que volia deixar la vida que portava. Semblava haver plorat. La màquina escurabutxaques se'n va fotre de tots dos. Amor impossible repetia, *xata no estàs feta per a la llibertat. Que vols que aquest et dugui a casa? ¿Que et posi en un racó del menjador? Vigila no es lli amb la nevera, aquest pallús, llavors; que tots són iguals, els homes de carn i os!* La màquina escurabutxaques es podia en les seves pròpies llums, en les seves miserables condicions, amargada en realitat per no poder tenir cap sentimentalitat i que el seu cor fos una llimona.

Posades damunt la taula les cartes de la sinceritat, la màquina del tabac, entre el campaneig constant del riure de l'escurabutxaques, que no es perdia ni una paraula, li va parlar d'homes, de molts altres homes. I de dones també, de molta gent que li posava les monedes a la ranura i exigien una satisfacció immediata. La màquina escurabutxaques reia amb un riure de peres, de cireres, de diamants, cada cop més grollerament descarada.

L'home, irat, va cridar que els deixés en pau i la va copejar i començaren a rajar monedes del ventre d'aquella meuca tafañera. El cambrer va sortir de darrere la barra i el va agafar per les solapes i el va fer fora de forma irada cridant-li que no tornés per allà, que ja havia notat de feia dies que estava pirat.

Com s'ho prenen de malament, això, quan perden, va comentar, creient que l'atac havia estat producte de les febres d'un ludòpata contrariat pel mal fat.

Més tard del que era habitual va tornar a casa sense donar explicacions a la dona pel seu aspecte abatut i malgirbat. Ella tampoc li va preguntar què havia passat, ni sopant ni quan recolzaven el ulls a la pantalla del televisor on passaven una pel·lícula antiga de Woody Allen que no els feia cap gràcia. Al llit, però, s'apropà a la Clara en un rampell de sentimentalitat.

Feia temps que no la tocava. Sentí a la seva pell un tacte suau que no recordava, una flonjor que el retrotreia a temps passats. Tornava la carn. Hi havia dins seu un tomb universal de les substàncies i les matèries humanes. Les estrelles a la volta de l'univers es desencaixaven i miraven d'encaixar-se les unes amb les altres. Dins la carn d'ella s'obria una via de sensualitat i tots dos es van deixar anar per uns viaranyes que poc a poc començaven a recordar. Tenia pols dins del seu cansament natural i una tremolor de fluxos massa continguts als racons amagats de la seva ànima i dels seus conductes seminals. Ho van fer. I fou ardorós. Com no recordaven haver-ho fet mai.

Abans d'obrir els ulls després de l'orgasme, la Clara va deixar anar amb veu de metall les paraules màgiques: *Su tabaco gracias*.

Just allò ell hagués desitjat que no pronunciés mai.